

7. Čustva.

Kedàr večerni mrak na zemljo diše,
Domov pastirec žene čédo trudno,
Ugasne ognja prasketanje budno,
In tiše je po rêbri, vedno tiše.

A pôzno v letno noč prhavka tli še
In v žar ognjén zaplapolá nemudno,
Po vzduhu vlažnem odsevaje čudno,
Če sap ponočnih hlad pepél razpiše.

V človeškem srcu mnogokdaj so čuti,
Ki davno si o njih že um obeta,
Da pod pepélom želj ležé podsuti.

A v srce vrže kratek hip podnéta,
In zažaré, ko um najmanje sluti,
Zgubljeni dnevi, tedni so in leta.

8. Tekma.

(Novomašniku A. M.)

Kedàr na tekališču róg zatróbi,
Spusté se konjci v dir, topòt se zgrne,
Brzih kolés osí bleščé srebrne,
Kot bliski se kresali nad zemljó bi.

Ko zadnjikrat zavijejo o róbi,
In k smotru prvi se vihráje vrne,
Zavrisnejo gledalcev vrste črne —
Zmagalcu, ki se slava mu spodobi!

Pretékel tudi ti si mene, dragi,
Pesništva si odtrgal lovoriko
In zdaj do mašništva prispél si palme.

Vendar zavisti ne razjeda žal me,
Vesélo te pozdravljam našo diko,
Častitam prvi ti na slavni zmagi!

A. C. Slavin.

Sirotina tožba.

Ze sluga spi, že spi gradú gospôda,
Pokriva vrtno cvetje rôsni hlad.
Od meseca blešči v tolmunu voda,
V globini jasni se zrcali grad.
Sloním na grajskem oknu, v svétlo noč
Z nemirnim srcem zroč.

Pogled mi željno plava v sinjo daljo
Čez ravni, gore, modre reke — kam?
Zletela s krili bi in lahko haljo
Naprej v domovje, v rojstne hiše hram,
Kjer luč svetá uzrla sem nekdáj
In pila sreče ráj.

Očeta, mater, v grobu pokopana,
Zastonj bi klícala na prsi tam,
Pozdravljala bi lica me neznana,
Čudila mojim žalnim se solzam,
A jaz bi poljubila vsa solzna
Domače zemlje tlà.

Na tujem gradu služim kruh sirota.
Nihčé ne vpraša, kdo sem in odkod.
Zamišljen v svoje delo, svoja pota,
Vsakdo pač misli tudi na svoj rod.
A hol tešiti tujega srcá
Kdo hoče li, kdo zna?

Zato, kedàr pospi gradú gospôda,
Pokrije vrtno cvetje rôsni hlad,
Miló takó vpodablja mesec vôda,
Srcá bregove prekípi mi jad.
Pred okno stopim in si jad pekoč
Izjokam v tiho noč.

A. M.

V celicah.

Zakaj po celicah tihih
V blažénstvu srca živé?
Mar semkaj napast ne seže,
Mar čuti tu ne goré?

V samotnih celicah tudi
Napast in čút sta domá,
A srca so toliko mōčna,
Da zmagajo srečno obá.

A. M.

